

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **V. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2023 č. j. OAM-8652-7/ZR-2023, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2024, č. j. 34 Az 32/2023-33,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Po invazi, kterou dne 24. 2. 2022 zahájila vojska Ruské federace na území Ukrajiny, žalobce odcestoval přes území Rumunska, kde se zdržel pouze několik dní, do České republiky. Zde mu žalovaný na základě podané žádosti na počátku srpna 2022 udělil dočasnou ochranu, kterou na žalobcovu žádost v březnu 2023 prodloužil.

[2] Na základě pozdější lustrace v platformě pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany v členských státech Evropské unie (Temporary Protection Platform) žalovaný zjistil, že žalobci byla dočasná ochrana udělena již na rumunském území tamními orgány. V záhlaví označeným rozhodnutím proto žalovaný odňal žalobci dočasnou ochranu na základě § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „lex Ukrajina“), s odkazem na § 10 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále jen „zákon o dočasné ochraně“). Odnětí dočasné ochrany žalovaný odůvodnil tím, že žalobce v tiskopisu žádosti popřel, že by o udělení dočasné ochrany žádal v jiném členském státě Evropské unie, a zamlčel výsledek řízení o této žádosti, čímž poskytl žalovanému nepravdivé informace podstatné pro

spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Žalovaný uvedl, že poskytl-li by žalobce pravdivé údaje, žádost by byla vyhodnocena jako nepřijatelná dle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem označeným v záhlaví rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle krajského soudu čl. 28 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) neumožňuje vyloučit osobu z udělení dočasné ochrany z důvodu, že ji dříve získala v jiném členském státě Evropské unie (výčet směrnicí uváděných důvodů pro vyloučení z dočasné ochrany je dle krajského soudu taxativní). Proto skutečnost, že žalobce neuvedl, že požádal o udělení dočasné ochrany v Rumunsku, jakož i to, že zamlčel, že mu tam byla dočasná ochrana udělena, dle krajského soudu nepředstavovaly důvod, pro který mu bylo možno dočasnou ochranu odejmout. Krajský soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023-42, pojednávající o skutkově i právně obdobném případě, který popsane skutečnosti nepovažoval za podstatné informace ve smyslu zákona o dočasné ochraně. Odnětí dočasné ochrany není dle krajského soudu možné v případě uvedení jakékoli nepravdivé informace, ale jen informace podstatné, tedy takové, která má souvislost s hmotněprávními podmínkami pro získání dočasné ochrany. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, na která v nynějším případě odkazoval žalovaný ve vydaném správním rozhodnutí, jsou dle krajského soudu v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně a neaplikovatelná z důvodu přímého účinku směrnice.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Za nesprávný označil závěr krajského soudu o rozporu § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina se směrnicí o dočasné ochraně. Stěžovatel naopak považuje tato ustanovení vnitrostátního práva za plně aplikovatelná. Skutečnost, že žadatel požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě, či ji tam dokonce získal, byla dle stěžovatele podstatnou informací pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci. Z tohoto důvodu je proto další žádost podaná v České republice nepřijatelná. Stěžovatel dále přednesl podrobnou argumentaci, proč považuje citovaná ustanovení lex Ukrajina za slučitelná se směrnicí o dočasné ochraně.

[5] Žalobce práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

[6] Stěžovatel následně reagoval na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 27. 2. 2025, ve věci C-753/23, *Krasiliva*, v němž Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Nejvyšším správním soudem (viz usnesení ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37), týkající se slučitelnosti důvodů nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu a soudní výluky dle lex Ukrajina s unijním právem. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že tento rozsudek nedopadá na situace, v nichž je dán důvod nepřijatelnosti žádosti o udělení dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina (což je i případ žalobce). Přesto z něj však vyplývá, že nedůvodnou bude žádost, kterou podá držitel dočasné ochrany disponující oprávněním k pobytu za tímto účelem v jiném členském státě. Získat oprávnění v jiném členském státě je možné jen za předpokladu, že se uplatní buď čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, nebo mechanismus podle čl. 26 směrnice o dočasné

pokračování

ochraně, který však může aktivovat jen členský stát, do něhož má být cizinec přemístěn. Právo vybrat si členský stát, kde budou cizinci právo na dočasnou ochranu požívat, nezakládá ani prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí 2022/382“). To státním příslušníkům Ukrajiny pouze umožnilo bezvívizový pobyt, aby si během 90 dnů ode dne vstupu na území některého z členských států EU zvolili pro sebe vhodný členský stát, v němž požádají o oprávnění k pobytu. Stěžovatel nadále setrval na důvodnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti podávané žalovaným správním orgánem Nejvyšší správní soud vymezil již v rozsudku ze dne 30. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze kterého vyplývá, že kasační stížnost lze považovat za přijatelnou, „pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu“. Stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti nijak nevymezil a ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud v projednávané věci dopustil zásadního pochybení při výkladu práva nebo se odchýlil od ustálené judikatury. Kasační stížnost je proto nepřijatelná (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2025, č. j. 9 Azs 199/2023-48, ve věci odnětí dočasné ochrany ukrajinskému státnímu příslušníku stěžovatelem z obdobných důvodů).

[9] Otázkou, zda uvedení nepravdivého údaje ohledně oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie vede nutně k odnětí pobytového oprávnění za účelem dočasné ochrany dle § 5 odst. 7 lex Ukrajina, za použití § 10 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 2 písm. b) zákona o dočasné ochraně, se Nejvyšší správní soud (ve vztahu k obdobné argumentaci téhož stěžovatele) zabýval v nedávném rozsudku ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 217/2023-36. V něm reflektoval svoji aktuální judikaturu (viz dále) navazující na rozsudek Soudního dvora ve věci *Krasiliva* a dospěl k závěru, že skutečnost, že byl žalobce před podáním žádosti o dočasnou ochranu v České republice registrován jako držitel dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie, bez dalšího neimplikuje odnětí dočasné ochrany v České Republice. Správní orgán, tj. stěžovatel je v takovém případě povinen před odnětím pobytového oprávnění cizince poučit a zjistit, zda bude chtít svá práva plynoucí z dočasné ochrany čerpat výlučně v České republice (bod 29 citovaného rozsudku). V případě kladné odpovědi pak stěžovatel zejména ověří, zda předchozí pobytové oprávnění cizince nezaniklo vydáním povolení k pobytu v České republice, popř. cizince vyzve, aby učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě (bod 28 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že „správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států Temporary Protection Platform (TPD). Ten totiž představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany“ (rozsudek ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, bod 43). Odňal-li tedy stěžovatel žalobci dočasnou

ochranu bez dalšího pouze z důvodu, že neuvedl, že mu již byla udělena v jiném členském státě Evropské unie, nemohlo žalobou napadené rozhodnutí obstát.

[10] Ke stěžovatelově argumentaci, dle které lze na základě § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina pro nepřijatelnost odmítnout žádost cizince, kterému již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě, aniž by aplikace tohoto vnitrostátního ustanovení byla rozporná s unijním právem, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji početnou judikaturu, která tuto argumentaci vyvrací (rozsudky ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, ze dne 8. 4. 2025, č. j. 9 Azs 20/2024-37, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 2 Azs 269/2024-33, nebo ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49, a další).

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Žalovaný (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková  
předsedkyně senátu